

« Casa Română Pr. Petre Popescu » - o mistificare !

În epoca încreștinării nemului din care ne tragem, a apărut adagiul : « De mortis nihil nisi bene ». Iată de ce, fiind invitat de către un jurnal de expresie românească să dau un interviu cu ocazia morții preotului Popescu, am refuzat.

Făcusem împreună o bună bucată de drum și nu m-aș fi îndurat, nici acum, să scriu, dacă nu m-ar fi scos din țâțâni titlul de mai sus. Mă explic! **Noi toți care am construit acest complex** : biserică, casa preotului și centru comunitar, am făcut-o ca niște adepți ai Exilului românesc combatant anti-comunist, ca pe o tribună de pe care să strigăm sus și tare suferința unui popor întreg, rămas sub jugul dictaturii ateo-comuniste. Nu ne puteam, aici în exil declara purtătorii culturii țării de origine, întorcându-i spatele. Eram în luptă și nu toți luptăm la fel. Eroii mor cu 5 minute mai-nainte iar cei rămași pierd sau câștigă, datoria lor fiind să redea istorie ceea ce-i aparține: **adevărul**.

Pătrunși de ideea că putem atribui parohiei Buna-Vestire, după **lege și datini**, o dimensiune culturală românească, care să ne țină loc de țară, ca un descălecat, ne-am constituit într-o comunitate de tip nord-american. O **community**, în care nu-i nevoie să fii de-aici ca să te simți ca acasă. La baza acestui concept, nou pentru românii americani, am așezat cuminte aceea proverbială **omenie românească**, făurită din disponibilitatea benevolă a omului de a sări în ajutor altui om și de a lucra cu el cinstit și curat. E vorba de o realitate **multiculturală** din societatea de adopție, care se dezvoltă și se afirmă printr-o prezență colectivă, fără de care n-am avea nici-un acces la dezbatere națională. Așa dar, o comunitate de oameni în care să trăim toți util și folositor celor cu care ne adunăm. Această convivialitate este posibilă numai printr-o **dezbatere civilizată** asupra unor probleme cărora, împreună, să le găsim cele mai fericite soluții, după norme și moduri de viață asemănătoare. Nu ne mai lipsea decât o înfrățire cu fapta care să ne încununeze opera. Astfel, în 1965, **apelul de subscripție pentru construirea noii biserici Buna Vestire a fost lansat și semnat de Asociația Română din Canada (ARC), pentru parohia Buna Vestire**. Apelul nostru a fost adresat **întregii comunități**, fără excepție. Efortul a fost imens dar, pe măsura lui, și rezultatul impresionant.

Încurajați, am mers mai departe lansând un nou apel (în 1980) de strângere de fonduri pentru construcția casei preotului și a centrului cultural. De data aceasta, **apelul a fost semnat de cele 7 organizații** : Parohia Buna-Vestire, Asociația Română din Canada (ARC), Parohia greco-catolică din Montreal, Societatea C-tin Brâncoveanu, Federația Asociațiilor Române din Canada (FAR-C), Societatea doamnelor, Ora de radio românească (toate afiliate la FAR-C), pentru realizarea acestei opere de căpătâi a întregii comunități române din Montreal și împrejurimi. În plus, ne-am adresat guvernului provinciei Quebec, care a contribuit cu suma de **100.000 \$**, « **à l'ordre du Centre Culturel Roumain de Montréal** » și nu : « **à l'ordre de la Maison Roumaine Pr. Petre Popescu** ».

Mai târziu, Guvernul canadian ne-a acordat două subvenții de câte aproximativ 50.000 \$ fiecare, la care s-a mai adăugat **contribuția comunității noastre de 300.000 \$**. E drept că această realizare se datorește, în mare parte, comitetului condus de domnul Gheorghe Staciuc și preotului Petre Popescu, fiind și cel mai direct interesat, în calitatea sa de **preot cu simbrie, nou venit la o parohie veche și bogată. Faptul acesta nu ne dă însă dreptul să-i atribuim blazon de ctitor al Casei Române.**

La Centru am eșuat fiindcă n-am reușit să avem o **dezbatere cu respect față de opiniile exprimate**, cei mai curajoși fiind tratați de « dușmani » de către o conducere despotică. Într-o comunitate, dată exemplul, în 1982, de unitate și reușită, nu puteau exista relații și raporturi decât de la egal la egal. Când i-am atras atenția președintelui Centrului, d-ul. M. Anastasiu, ales de cele 7 organizații că ne desființăm, mi-a răspuns dezolat : « ce să facem domule, trebuie să ținem seamă și de dorința proprietarului », adică a preotului. Ceva mai târziu, domnul N. Roșca – actualul președinte al parohiei, pe atunci delegatul ARC la conducerea Centrului – a susținut și votat în favoarea dreptului **de veto** al Parohiei Buna Vestire, una din cele 7 organizații afiliate la Centru. În felul acesta, « proprietarul » preot Petre Popescu, care **mânuia toiagul clevetirii ca pe o baghetă magică**, în mai puțin de doi ani, a rușinat să alunge din turmă toate « oile negre » - persoane și asociații. O altă dată, ca să ieșim de sub oblăduirea canonică rusească, considerată și astăzi **samosfiată**, obținusem o recunoaștere de principiu din partea Patriarhiei Române (1982). Preafericitul Justin, în semn de acord, i-a oferit preotului Popescu « Crucea Patriarhiei », **în schimbul cuvântului dat**, că, imediat ce scăpăm de ciuma roșie din țară, **vom reveni la sânul Bisericii-Mame**. « Ciuma » a plecat de mult dar noi tot pe undeva pe la ruși ne-am aciuit, aderând nitam-nisam la Biserica Ortodoxă Americană cu autocefalie primită exclusiv de la Moscova (în 1970).

Cu asemenea apucături, idealul nostru de comunitate, cu un loc de întâlnire al tuturor românilor - **adevărații ctitori**, indiferent la ce biserică se roagă, s-a prăbușit. Astăzi stăm în șase parohii, ceea ce nu-i rău. Răul stă în relațiile antagonizate (quid prodest?) dintre aceste parohii. Nu ne mai rămâne decât să ne rugăm. Doar s-o-dura Dumnezeu, să ne scoată de sub blestemul atavic al învrăjbirii și să ne unim. **Ce soartă tristă ni s-a pregătit!** Mare noroc au cei care se pot preface că nu știu, și mulțumiți că « nu-i privește », devin mânuitori ai limbei de lemn.

Nu-mi place să termin fără un **happy-end**, căci speranța n-a murit. Vă avansez ideea unei dezbateri a întregii comunități, cu tot ceea ce a mai rămas din ea : Primăria Montreal conferă, vara viitoare, o Piață a României, cu o statuie superbă a lui Mihai Eminescu, oferită de frații noștri din Țara veche. Dece noi, românii canadieni, n-am avea un Centru Cultural care să poarte numele geniului nostru național « Mihai Eminescu ». Despre asta s-a mai vorbit acum 20 ani când efigia lui Hyperion « Luceafărul » fu pecetluită pe frontispiciul Centrului Cultural Român, devenit acum, prin necuviință, « Casa Pr. Petre Popescu » - **o mistificare păguboasă!**

Val-David - Convorbire ARC – Jean Țăranu, ianuarie 2004.